

רע"פ 2368/24 - שמעון מאיר ביטון, עו"ד נגד עיריית בית שמש

בבית המשפט העליון

רע"פ 2368/24

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש: שמעון מאיר ביטון, עו"ד

נגד

המשיבה: עיריית בית שמש

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופטת ר' פרידמן-פלדמן) בעפמ"ק 1338-11-23 מיום 19.2.2024; תשובה מטעם המשיבה

בשם המבקש: בעצמו

בשם המשיבה: עו"ד יערה קליינברגר

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופטת ר' פרידמן-פלדמן) בעפמ"ק 1338-11-23 מיום 19.02.2024, בגדרו התקבל ערעור המשיבה על הכרעת דינו המזכה של בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (כבוד השופט א' דהאן) בח"נ 35585-01-22 מיום 14.09.2023, תוך חיוב המבקש בהוצאות המשיבה בערעור על סך 2,500 ש"ח.
2. בתמצית, ביום 08.10.2021 נרשם לחובת המבקש קנס על סך 250 ש"ח, זאת על כך שהעמיד את רכבו בתחום תחנת אוטובוס. המבקש ביקש להישפט בגין הקנס, מכוח סעיף 228 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי), וביום 17.01.2022 הוגש נגדו, בהתאם, כתב אישום לבית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים.
3. לאחר שמיעת ראיות, ובהן עדות הפקחית שרשמה את דו"ח הקנס לחובת המבקש, ביום 14.09.2023 זוכה המבקש מהמיוחס לו, זאת בשל "אכיפה ברירנית ובלתי צודקת" ומשום "[ש]בית המשפט התרשם מעויינות גלויה בוטה וברורה בין הפקחית לנאשם [המבקש - ח' כ']". כמו כן, נפסקו לזכות המבקש "הוצאות הגנה" על סך 5,000

ש"ח.

4. ביום 01.11.2023 ערערה המשיבה לפני בית משפט קמא על הכרעת דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים וביום 19.02.2024 הרשיע בית משפט קמא את המבקש בכל המיוחס לו, תוך ביטול הכרעת הדין וחייב המבקש בהוצאות המשיבה בערעור, על סך 2,500 ש"ח. מכאן הבקשה שלפניי, שהוגשה ביום 20.03.2023, בה משיג המבקש הן על פסק הדין קמא גופו, הן על ההוצאות שהשית עליו בית משפט קמא במסגרת פסק הדין.
5. ביום 21.03.2024 הוריתי למשיבה להשיב לבקשה, ובמסגרת זו, להתייחס גם לסוגיית ההוצאות בהן חויב המבקש. תשובתה זו הוגשה ביום 18.04.2024 ובה נטען, בתמצית, כי אין מקום לדון בבקשה בשלב זה, עוד בטרם נגזר דינו של המבקש ומוצו ההליכים לפני בתי המשפט קמא.
6. לאחר עיון בבקשה ובתשובה לה נחה דעתי, כי אכן הבקשה הקדימה את זמנה. כידוע, סעיף 195 לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי "הכרעת הדין וגזר הדין מהווים יחד את פסק הדין". על יסוד הוראה זו נפסק, לא אחת, כי אין מקום להגשת בקשת רשות ערעור לפני בית המשפט העליון בטרם מוצו כלל ההליכים בבתי המשפט קמא (רע"פ 8238/05 אלשייך נ' מדינת ישראל (18.02.2006)). יודגש, כי כלל זה חל ביחס לכל רכיב מרכיבי פסק הדין - הן הכרעת הדין, הן גזר הדין והן הוצאות שנפסקו במסגרתו (ראו למשל: החלטת השופט י' אלרון שניתנה אך לאחרונה, בנסיבות פרוצדורליות דומות עד זהות לענייננו: רע"פ 1802/24 שופרסל בע"מ נ' עיריית בית שמש (06.03.2024)).
7. אשר על כן, ומבלי להביע כל עמדה לגופו של עניין, אין זו העת לבירור הבקשה שלפניי. בפני המבקש תהא פתוחה האפשרות להגיש בקשת רשות ערעור לאחר מיצוי ההליכים לפני הערכאות קמא, וזאת, אף ככל שלא יהיו לו השגות על תוצאות ההליך גופו, אלא רק ביחס להוצאות שהטיל עליו בית משפט קמא (השוו: ער"פ 8481/21 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 25 לחוות דעתו של השופט ד' מינץ (11.09.2022)).
8. סוף דבר: בקשת רשות הערעור נדחית בזאת.
ניתנה היום, כ"ד בניסן התשפ"ד (2.5.2024).

ש ו פ ט